

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 46/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti REALITY – VĚŘITEL CZ s. r. o., Jateční 34, Klíše, Ústí nad Labem, Česká republika, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Potočná 135B, Trenčín, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Ažaltovič, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3 C 152/2011 z 20. septembra 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 2/2017 z 31. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti REALITY – VĚŘITEL CZ s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2017 doručená sťažnosť spoločnosti REALITY – VĚŘITEL CZ s. r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 152/2011 z 20. septembra 2016 (ďalej aj „rozhodnutie okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 2/2017 z 31. mája 2017 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa na okresnom súde proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhala zaplatenia sumy 38 854,05 € (ďalej len „žaloba“). Pohľadávku nadobudla postúpením.

Dôvodom na podanie žaloby bolo, že žalovaný mal neoprávnene užívať nebytové priestory v zmysle nájomnej zmluvy z 11. decembra 2003 (dohodnutej medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ], a žalovaným). Pohľadávka teda mala vzniknúť z bezdôvodného obohatenia.

Sťažovateľka tvrdí, že *„Podľa znenia článku III. bodu 3.1 tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal, že vykoná najneskôr na zasadnutí MsZ žalovaného dňa 15.12.2003 postup smerujúci k úprave VZN č. 12/2003 o špecifikácii využitia verejných plôch v rámci schváleného územného plánu [REDAKOVANÉ] tak, aby bolo možné v súlade so schválenou úpravou udeliť zo strany žalovaného prenajímateľovi ([REDAKOVANÉ]) súhlas s využívaním budovy, s jej rekonštrukciou a rekolaudáciou na účel prevádzkovania predajní maloobchodu a služieb. V prípade schválenia úpravy príslušného VZN mal žalovaný povinnosť udeliť prenajímateľovi písomný súhlas vo forme právoplatného a vykonateľného rozhodnutia s využívaním budovy, s jej rekonštrukciou a rekolaudáciou na účel prevádzkovania predajní maloobchodu a služieb. Podľa článku IV. bodu 4.2 zmluvy bola účinnosť tejto zmluvy viazaná na odkladaciu podmienku a to tak, že táto zmluva nadobúda*

účinnosť až dňom vydania písomného súhlasu s využívaním budovy na účel prevádzkovania predajní maloobchodu a služieb podľa článku III. tejto zmluvy. V prípade nesplnenia odkladacej podmienky v lehote do 16.12.2003 táto zmluva strácala platnosť a v plnom rozsahu sa zrušovala.

Žalovaný si nesplnil svoju povinnosť udeliť prenajímateľovi písomný súhlas... čím nebola najneskôr do 16.12.2003 splnená odkladacia podmienka účinnosti zmluvy a táto nikdy nenadobudla účinnosť a dňom 17.12.2003 stratila platnosť a zrušila sa. Na základe uvedeného žalovaný užíval nebytové priestory v Dome kultúry a to počas obdobia od 10.10.2005 do 12.11.2008 nepretržite, neoprávnene...“.

Okresný súd žalobu svojím napadnutým rozhodnutím zamietol odôvodňujúc svoje rozhodnutie tým, že vo veci nešlo o obchodnoprávny vzťah, ale o vzťah občianskoprávny, z čoho nevyhnutne vyplývala potreba považovať žalovaným vznesenú námietku premlčania v zmysle § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v rozhodujúcom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) za dôvodnú. Sťažovateľke vytkol aj nedostatok aktívnej legitímácie, pretože žalovaná pohľadávka nemohla byť platne postúpená z dôvodu, že postupca nebol vlastníkom dotknutých nehnuteľností.

Sťažovateľka v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu namietala, že „... sa v danej veci mali použiť ustanovenia o premlčaní podľa Obchodného zákonníka a to z dôvodu, že šlo o obchodnoprávny vzťah, nakoľko žalovaný je subjekt verejného práva a vzťah medzi právnym predchodcom sťažovateľa, ktorý bol podnikateľom v rozhodnom období a žalovaným sa týkal zabezpečenia verejných potrieb, prípadne vlastnej prevádzky žalovaným. Sťažovateľ zároveň nepovažoval za správny právny záver súdu prvej inštancie, že vydania bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávneného užívania veci sa môže domáhať jedine vlastník veci. Z ustanovenia § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že obdobné právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba, teda z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že právo na ochranu proti neoprávneným zásahom má nielen vlastník veci, ale aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba, hoci nie je vlastníkom veci. Za neoprávnený zásah do vlastníckeho práva nepochybne treba považovať aj užívanie veci

neoprávnenou osobou, a teda takou osobou, ktorá na užívanie veci nemá žiadny právny titul a napriek tomu vec reálne užíva...“.

Napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdené. V rozhodnutí sa krajský súd názorovo stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu týkajúcim sa neplatného postúpenia žalovanej pohľadávky. Otázkou premlčania sa nepovažoval za potrebné bližšie zaoberať, keďže neplatné postúpenie pohľadávky vzhladol za dostatočný dôvod na zamietnutie celej veci. Krajský súd *„[k] otázke práva na ochranu proti neoprávneným zásahom, ktoré prislúcha nielen vlastníkovi veci, ale aj tomu, kto je oprávnený mať vec u seba, hoci nie je vlastníkom veci odvolací súd zaujal stanovisko, podľa ktorého takéto právo na ochranu ako vlastník má iba osoba, ktorá má vec u seba z akéhokoľvek právom aprobovaného dôvodu, najmä detentor (uschovávateľ, záložný veriteľ majúci vec u seba a podobne). Podľa úvahy odvolacieho súdu, za takúto osobu nie je možné považovať sťažovateľa, resp. jeho právnych predchodcov, vrátane majiteľa pohľadávky, ktorým bol M. D., z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 05.09.2006, z dôvodu ktorej nemohla vzniknúť žiadna pohľadávka, a preto sú všetky následné postúpenia pohľadávky z M. D. na ďalšie subjekty neplatné, keďže z neplatného právneho úkonu nikdy nemôže vzniknúť právny úkon platný...“.*

Sťažovateľka naďalej zotrváva na svojej argumentácii prezentovanej v konaní pred všeobecnými súdmi. Svoj názor podkladá rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 184/2015 zo 6. apríla 2016, podľa ktorého *„s prihliadnutím na predmet sporu, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia, je pre vec rozhodujúce, kto sporné nehnuteľnosti v žalovanom období užíval a následné určenie absolútnej neplatnosti právneho titulu, na podklade ktorého odporca nehnuteľnosť nadobudol, tak na tejto skutočnosti nič nemení.“.* Sťažovateľka jednoducho tvrdí, že dotknuté nehnuteľnosti síce neboli v rozhodujúcom čase vo vlastníctve postupcu, ale je nepodstatné, že ním boli užívané na základe absolútne neplatného právneho úkonu, pretože aj tak ním boli užívané ako osobou oprávnenou mať vec u seba (čo dôvodí zápisom v katastri nehnuteľností) a navyše dobromyseľne (čo dôvodí náležitou starostlivosťou o ne). Keďže osoba oprávnená mať vec

u seba má právo na ochranu proti neoprávneným zásahom do práva obdobne ako vlastník veci (porovnaj § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka), sťažovateľka tvrdí opodstatnenosť jej postúpeného nároku. Sťažovateľka tiež tvrdí, že v tej istej právnej veci súdy vyvodili v dvoch konaniach rozdielny záver, čo tak isto zakladá porušenie jej v sťažnosti označených práv.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 C 152/2011 z 20. septembra 2016 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co 2/2017 z 31. mája 2017 bolo porušené jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil, aby vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 C 152/2011 z 20. septembra 2016

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

K rozsudku krajského súdu sp. zn. 19 Co 2/2017 z 31. mája 2017

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie o svojoľnom posúdení námietky premlčania všeobecnými súdmi, o svojoľnom vyvodení dôsledkov z právnej skutočnosti, že postupca nebol vlastníkom dotknutých nehnuteľností (absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy) a napokon bagatelizácia právnej skutočnosti absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy tézou o dobromyseľnosti užívania dotknutých nehnuteľností postupcom.

Krajský súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie takto: *„V danom prípade súd prvej inštancie žalobu zamietol (aj) z dôvodu, že žalobca nie je v danej veci aktívne legitimovaný, nakoľko žalobca svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom užívania nehnuteľnosti Domu kultúry, číslo súpisné [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] zo strany žalovaného počas časového obdobia od 09.10.2006 do 31.01.2007 odvodzoval od vlastníka nehnuteľnosti M. D., na úkor ktorého sa mal žalovaný obohatiť, a ktorý mal následne pohľadávku z bezdôvodného obohatenia postúpiť s tým, že posledným veriteľom pohľadávky je žalobca. M. D. mal vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti nadobudnúť titulom kúpnej zmluvy zo dňa 05.09.2006 od spoločnosti, v ktorej bol v čase uzatvorenia zmluvy predsedom predstavenstva. Nakoľko uzavretá kúpna zmluva zo dňa 05.09.2006 bola uzatvorená v rozpore s ust. § 196a Obchodného zákonníka, a teda je absolútne neplatným právnym úkonom (tento záver vyplýva z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 4C/203/2013 zo dňa 09.04.2015), hľadá sa na ňu, ako keby nebola nikdy uzatvorená. Na základe tejto kúpnej zmluvy nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva na M. D.*

a nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky z M. D. na posledného veriteľa spol. REALITY - VĚŘITEL CZ, s.r.o.

Bezdôvodné obohatenie je konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech, získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil žalobca, ktorý (ako posledný veriteľ) nadobudol pohľadávku od M. D., ktorá mu mala vzniknúť titulom neoprávneného užívania Domu kultúry [REDAKOVANÉ], súpisné číslo [REDAKOVANÉ] v období od 09.10.2006 do 31.01.2007. Pokiaľ kúpna zmluva zo dňa 05.09.2006 je pre rozpor s § 196a Obchodného zákonníka absolútne neplatná, možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že na takúto zmluvu sa hľadí, ako keby nikdy nebola uzatvorená, preto na základe tejto absolútne neplatnej zmluvy nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na M. D. M. D. následne nemohol platne postúpiť pohľadávku, ktorú uplatňuje v tomto konaní, na spoločnosť REALITY - VĚŘITEL CZ, s.r.o. (zmluvou o postúpení zo dňa 12.11.2008), ktorá uzatvorila zmluvu o postúpení pohľadávky so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.10.2009 a následne spoločnosť [REDAKOVANÉ] mala postúpiť pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 03.05.2011 na spoločnosť REALITY - VĚŘITEL CZ, s.r.o.

Pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal, že na jeho úkor vzniklo bezdôvodné obohatenie, a že je nositeľom hmotnoprávnych oprávnení v právnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, nebolo za daných okolností potrebné zaoberať sa otázkou premlčania uplatneného nároku.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na ust. § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/677/2015 zo dňa 27.04.2016, ktorý v obdobnej právnej veci, týkajúcej sa tých istých strán sporu a rovnakého nároku, uplatňovaného za iné obdobie neoprávneného užívania, konštatoval, že právo na ochranu proti neoprávneným zásahom má nielen vlastník veci, ale aj ten, kto je

oprávnený mať vec u seba, hoci nie je vlastníkom veci, avšak je potrebné zdôrazniť, že takéto právo na ochranu ako vlastník má osoba, ktorá má však vec u seba z akéhokoľvek právom aprobovaného dôvodu. Myslí sa tým predovšetkým detentor (uschovávateľ, záložný veriteľ, majúci vec u seba a podobne). Za takéhoto detentora však v žiadnom prípade nemožno v danom prípade považovať žalobcu. Z dôvodu neplatnej zmluvy nemohla vzniknúť žiadna pohľadávka, a preto všetky postúpenia pohľadávky M. D., ktoré boli vykonávané, musia byť neplatné titulom absolútnej neplatnosti, keďže z neplatného právneho úkonu nikdy nemôže vzniknúť právny úkon platný.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní nastolila. V napadnutom rozhodnutí vysvetlil skutkové aj právne okolnosti opodstatňujúce jeho rozhodnutie. Z napadnutého rozhodnutia je tiež zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľky, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam.

Na margo sťažovateľkou tvrdenej dobromyseľnosti postupcu v užívaní dotknutých nehnuteľností ústavný súd poukazuje na výňatok z rozsudku okresného súdu sp. zn.

4 C 203/2013 z 9. apríla 2015, ktorým bola vyslovená absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy k nim. Okresný súd hodnotil vôľu postupcu pri kúpe dotknutých nehnuteľností takto: „Po zhodnotení všetkých skutočností a dôkazov súd dospel jednoznačne k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný. Je nesporné, že navrhovateľ ako predávajúci uzatvoril s odporcom (neskôr postupcom, pozn. ústavného súdu) ako kupujúcim dňa 5. 9. 2006 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti..., z navrhovateľa na odporcu... V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy bolo platné a účinné ustanovenie § 196a ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré chránilo majetok spoločnosti pred zneužitím postavenia osobami, ktoré sú oprávnené konať v mene spoločnosti. Podstatou tejto právnej úpravy je, že osoby, ktoré sú oprávnené konať v mene spoločnosti nemôžu samostatne robiť právne úkony, ktorými by previedli na seba majetok spoločnosti, alebo inak získali prospech zo spoločnosti mimo rámca svojej odmeny. Prevody majetku alebo iný prospech zo spoločnosti môžu získať len za podmienok za akých spoločnosť takéto alebo obdobné zmluvy uzaviera s inými osobami a ktoré sú na danom trhu obvyklé. Právna úprava sa nevzťahuje len na členov predstavenstva ale aj na prokuristu ako osoby oprávnené konať v mene spoločnosti t.j. aj na osoby, ktoré v mene spoločnosti konajú. S cieľom zabrániť obchádzaniu zákona predmetná právna úprava sa vzťahuje aj na zmluvy medzi spoločnosťou a blízkymi osobami osôb oprávnených konať v mene spoločnosti ako aj osobami, ktoré síce konajú vo vlastnom mene, ale na účet osôb oprávnených konať v mene spoločnosti. Ak nebudú splnené obe podmienky t.j. zmluva je uzavretá za podmienok bežného obchodného styku a dozorná rada s ňou vyslovila súhlas pôjde o neplatnú zmluvu podľa § 39 Občianskeho zákonníka a plnenie z nej poskytnuté bude bezdôvodným obohatením, ktoré osoba, v prospech ktorej spoločnosť na základe neplatnej zmluvy plnila, bude musieť vrátiť spoločnosti. Právne úkony podľa odseku 1, ktoré urobí predstavenstvo bez súhlasu dozornej rady spoločnosť nezaväzuje. Vzhľadom na vyššie uvedené súd má za to, že v danom prípade pokiaľ ide o neplatnosť kúpnej zmluvy pre jej rozpor s ust. § 196a ods. 1 Obchodného zákonníka návrh navrhovateľa je dôvodný, nakoľko na platný prevod majetku v spoločnosti - navrhovateľa na odporcu, ktorý bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy predsedom predstavenstva navrhovateľa sa vyžadoval prechádzajúci súhlas dozornej rady a súčasne sa vyžadoval i prevod majetku za podmienok obvyklých v bežnom obchodnom styku.“

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 C 203/2013 z 9. apríla 2015 ústavný súd nepovažuje námietku, podľa ktorej zápis do katastra nehnuteľností preukazuje dobromyseľnosť postupcu dotknuté nehnuteľnosti užívať za opodstatnenú, pretože postupca už pri uzatváraní kúpnej zmluvy k nehnuteľnostiam konal v rozpore s platným právom, konkrétne v rozpore s ustanovením zamedzujúcim obchádzaniu zákona. Na uvedenom nie je spôsobilá nič zmeniť ani námietka riadnej (následnej) starostlivosti o nehnuteľnosti, pretože už ich samotné nadobudnutie nebolo možné považovať dobromyseľné.

Morálny kredit celej veci dokresľuje aj taktický kalkul právneho zástupcu sťažovateľky, ktorý v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (vyústujúceho do rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 C 203/2013 z 9. apríla 2015) zastupoval navrhovateľa a vo veci *de facto* tvrdil obchádzanie zákona, avšak v konaní pred ústavným súdom vo veci *de facto* tvrdí dobromyseľnosť v konaní postupcu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018